

Список використаних джерел

1. Ворона П. В. Історичні уроки Центральної Ради для розбудови публічної влади в Україні. *Публічна служба в модерній державі*: матеріали наук.-практ. конф., присвяч. 100-річчю держ. служби України (13 червня 2018 р., Київ) / за заг. ред. Войтович Р. В., Ворони П. В. Київ: ІПК ДСЗУ, 2018. С. 24–28.
2. Роде наш прекрасний: матеріали Всесвіт. форуму українців, 21–24 серп. 1992 р. Тернопіль: Діалог, 1993. 244 с.

Надійшла до редколегії 10.09.2018 р.

УДК 351/354

ПРО ДІАЛЕКТИКУ ФОРМУВАННЯ “ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ” ЯК НАУКОВОЇ КАТЕГОРІЇ І ДОТИЧНИХ ДО НЕЇ НАУКОВИХ ПОНЯТЬ

Мартиненко В. М.,

д.держ.упр., проф.,

завідувач кафедри державного управління,

Харківський регіональний інститут державного управління

Національної академії державного управління при Президентові України,

м. Харків

Запропоновано новий методологічний підхід у дослідженні формування “публічного управління” як наукової категорії і дотичних до неї наукових понять та наведено визначення їх як продуктів діалектичного розвитку публічного управління як соціального явища.

Ключові слова: приватне управління, публічне управління, публічний менеджмент, публічне адміністрування, приватно-публічний характер управління, державне управління, державне адміністрування.

ON DIALECTICS OF FORMING PUBLIC MANAGEMENT AS SCIENTIFIC CATEGORY AND RELATED SCIENTIFIC CONCEPTS

Martynenko V. M.,

Doctor in Public Administration, Professor, Head of Public Administration Department,

KRI NAPA, Kharkiv

A new methodological approach to researching the formation of public management as a scientific category and its related scientific concepts has been proposed, and the definitions are given for the said concepts being the products of the dialectic development of public management as a social phenomenon.

Key words: *private management, public management, public administration, private-public nature of management, state management, state administration.*

Характерною особливістю розвитку теорії та практики державного управління та місцевого самоврядування на сучасному етапі державотворення в Україні є формування нової парадигми – парадигми публічного управління, а також розроблення відповідної системи публічної влади й управління. Про необхідність формування нової парадигми науковці почали говорити ще на початку 2000-х рр. Наприклад, ваш покірний слуга, у своїй монографії, що так і називається “Державне управління: шлях до нової парадигми (теорія та методологія)” [1] ще у 2003 р. доводив,

© Мартиненко В. М., 2018

що входження людської цивілізації в епоху інформаційного суспільства з об'єктивною необхідністю цього процесу вимагає переходу від тисячолітньої практики управління суспільними процесами і сформованої на її основі парадигми державного управління до нової парадигми соціально-управлінських систем. Згодом отримані результати наукових досліджень знайшли своє місце в цілій низці публікацій, зокрема: “Нова парадигма публічного управління – об'єктивний імператив XXI століття (теоретико-методологічний аспект)” (2011 р.) [2], “Про методологічний концепт формування та розвитку нової парадигми публічного управління та її понятійного апарату” (2012 р.) [3], “Публічне управління XXI ст. – наукова парадигма становлення нового світового порядку” (2016 р.) [4].

Основний висновок наукових розвідок за останні щонайменше 15 років полягає в тому, що в результаті декларативного проголошення України як суверенної та незалежної, демократичної, соціальної, правової держави, декораційної інтерпретації руху по задекларованому шляху, що має сенс і для держави, і для її громадян, та демонстрації удаваних результатів імітаційної практики наука “Державне управління” зациклилася на дослідженні імітаційних практик становлення та розвитку демократичного врядування в Україні, що неминуче мало призвести і призвело її до стану, який характеризується відривом теорії від практики державного управління і від реального життя. Змінити це співвідношення не зможуть лише представники цієї науки. Тут необхідне узгодження теоретико-методологічних підходів у дослідженнях управлінських і юридичних наук, якщо їхні представники змінять своє ставлення до предметів своїх наук, відмовляться від дослідження імітаційних практик і спрямують свої наукові розвідки в глибину взаємовідносин між державою і суспільством та зорієнтують їх на пошук суттєвих протиріч і закономірностей розвитку реальності цих взаємовідносин на сучасному етапі їхнього розвитку.

Цілком очевидно, що втиснути у прокрустове ложе парадигми суб'єкт-об'єктного державного управління розвиток демократичних явищ і процесів суспільного життя, що мають суб'єкт-суб'єктний характер, є заняттям малоперспективним. Вочевидь, необхідно шукати й розвивати новий методологічний підхід до формування принципово іншої парадигми суб'єкт-суб'єктної взаємодії між державою і суспільством, між владою і громадськістю. Результатом розвитку такої парадигми буде нова якість взаємодії між державою і суспільством, між владою і громадянами. Суттєвою ознакою цієї якості є “публічність”, що перевертає догори дригом усю систему державного управління (відкриту і публічну за формою, але закриту і непублічну за своєю сутністю), надає їй принципово іншого характеру (публічної й відкритої за формою і суттю системи) і формує адекватний їй понятійний апарат.

Нині все більше й частіше науковці звертаються до таких понять, як “публічне управління”, “публічне адміністрування”, “публічна адміністрація”, “публічні фінанси”, підмінюючи ними “державне управління”, “державне адміністрування”, “державна адміністрація”, “державні фінанси”. Проте досі у вітчизняній науці відсутній усталений підхід до розуміння співвідношення ключових дефініцій галузі науки “Державне управління”, як, власне, і самого поняття “державне управління” з такими термінами, як “публічне управління”, “публічне адміністрування”, “публічний менеджмент”. Їх досить часто ототожнюють або просто підмінюють одне

іншим, хоча сам факт наявності й такого застосування цілої низки споріднених дефініцій свідчить як про схожість (близькість), так і про відмінності (віддаленість). А тому змістовне наповнення цих термінів і їхнє визначення варто було б аргументовано і логічно обґрунтувати та показати їхнє місце і роль у розкритті сутності управлінського процесу його різних форм, що ми і спробуємо в цій статті зробити.

Якщо абстрагуватися від суспільства, то людина як розумна істота не тільки здатна пізнавати навколишній світ, вона ще й намагається максимально використати сили і можливості природи, а то й змінити її для задоволення своїх життєвих потреб, для чого докладає певних зусиль, щоб спрямувати природні процеси у відповідне русло, здійснюючи тим самим управління цими процесами. Переслідуючи свої власні цілі, людина робить це свідомо, самотужки використовуючи для досягнення їх адекватні форми, методи, інструменти, тим самим проявляючи себе як суб'єкт управління, яке і за формою, і за суттю є виключно "приватним управлінням".

З моменту долучення до процесу управління силами й можливостями природи інших людей – суб'єктів "приватного управління" останнє набуває характеру суспільного явища у формі суспільного управління, або "публічного управління". При цьому "публічне управління" не тільки не виключає наявності "приватного управління" – воно формується на основі набуття управлінням у процесі взаємодії суб'єктів "приватного управління" приватно-публічного характеру (рис. 1). І чим більше суб'єктів такої взаємодії, тим більш публічний її характер. Це відбувається на кшталт того, як в умовах ринку у процесі обміну товарами як об'єктами приватної власності (взаємодії суб'єктів приватної власності) формується їхня суспільна вартість, з якою суб'єкти приватної власності, хочуть вони того чи ні, змушені рахуватися. Як приватні власники своїх товарів, обмінюючись інформацією про товари (торгуючись), узгоджують своє суспільне (публічне) рішення, за якою (су)спільною вартістю (ціною) вони будуть обмінюватися своїми товарами, так і суб'єкти приватного управління, обмінюючись альтернативними управлінськими рішеннями, узгоджують своє (су)спільне (публічне) управлінське рішення. Так на основі взаємодії суб'єктів "приватного управління" формується "публічне управління" як соціальне явище.

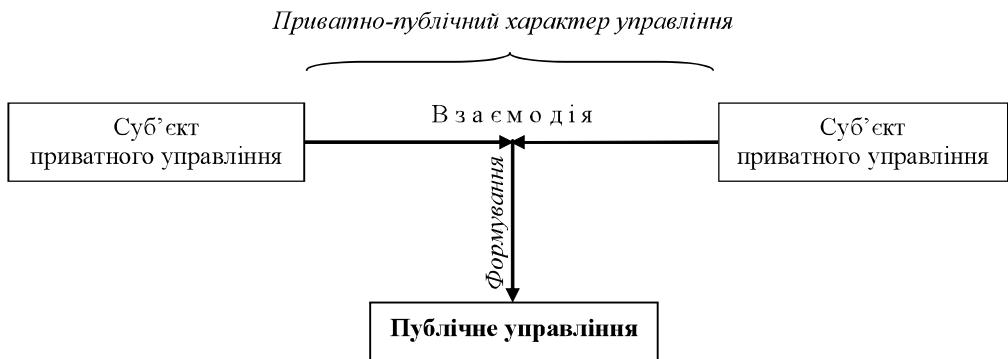

Рис. 1. Формування публічного управління як соціального явища

Отже, “публічне управління” є результатом суспільної взаємодії багатьох людей як суб’єктів “приватного управління”. Як проявляється (реалізується) “публічне управління”? А реалізується воно вже через свій вплив як суспільного явища на суб’єктів “приватного управління”, формуючи їхню подальшу управлінську поведінку вже як суб’єктів “публічного управління”, які діють уже не у приватних, а в суспільних інтересах (рис. 2). Звідси, управління як суспільне явище розвивається за законами діалектики, зокрема законом єдності і боротьби протилежних форм управління – “приватного управління” і “публічного управління”. Ця єдність і боротьба цих протилежних форм є не що інше, як процес людської самоорганізації, результатом розвитку якого є формування та розвиток певної самоорганізованої соціальної системи. Усі інші форми управління (окрім “приватного управління” і “публічного управління”) є похідними від них – це змішані форми, що формуються і розвиваються між цими двома протилежними формами у процесі їхньої взаємодії (єдності і боротьби), і саме ці форми породжують адекватні їм системи приватно-публічного чи публічно-приватного управління. Усе залежить від того, яка форма управління – “приватне управління” чи “публічне управління”, є пріоритетною і розвивається, а яка є другорядною і поступається та занепадає.

Приватно-публічний характер управління

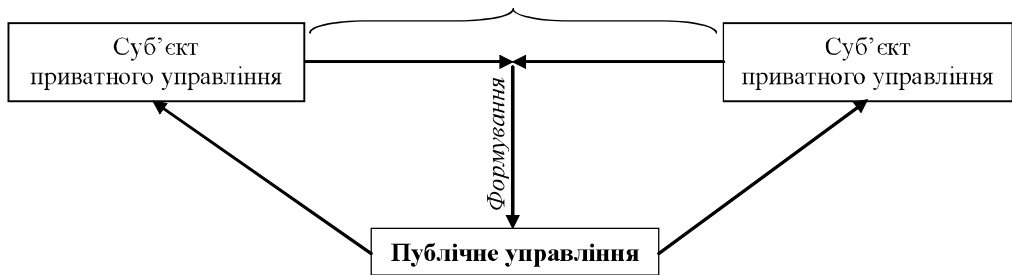
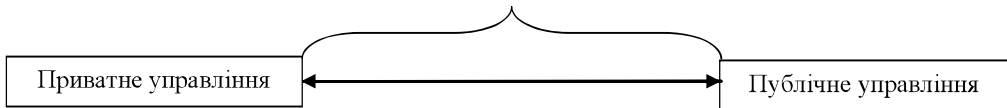

Рис. 2. Формування та реалізація публічного управління як соціального явища

Особливість змішаних форм управління і полягає в тому, що вони водночас є і “приватними”, і “публічними”, рівно як вони не є ні “приватними”, ні “публічними” – їм усім, тією чи іншою мірою, притаманні характеристики (риси) і “приватного управління”, і “публічного управління” – це форми “приватно-публічного управління” (рис. 3).

Приватно-публічний характер управління

*Змішані форми управління
(приватно-публічне управління)*

Рис. 3. Змішані форми управління

Існує цілий спектр змішаних форм управління на різних рівнях соціальної структуризації суспільства. Проте на всіх рівнях ці форми управління розвиваються за однаковим алгоритмом. Наприклад, на загальнонаціональному рівні такою змішаною формою управління (приватно-публічним управлінням) є “державне управління”, що має приватно-публічний характер, а отже, має риси як “приватного управління”, так і “публічного управління” (рис. 4).

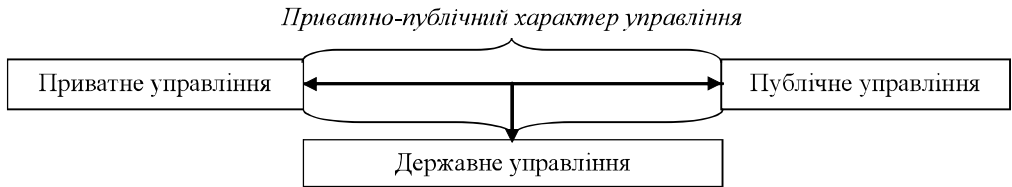

Рис. 4. Державне управління

За умов абсолютної монархії “державне управління” тяжіє і максимально наближене до “приватного управління” і має приватно-державний характер – це авторитарно спрямоване державне управління (рис. 5). За таких умов доля публічності, закладена в державному управлінні, дуже незначна.

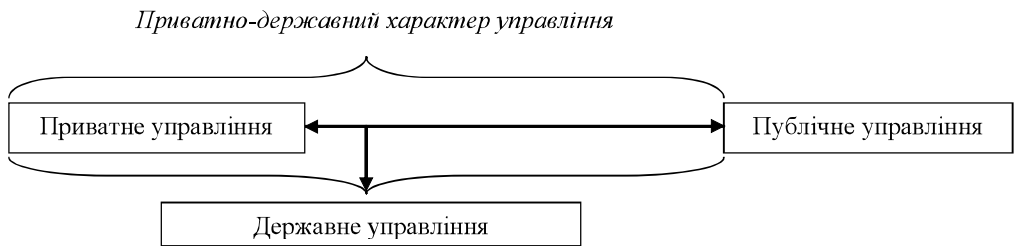

Рис. 5. Авторитарно спрямоване державне управління

За умов розвитку демократичних інститутів державної влади й управління і громадянського суспільства – “державне управління” віддається від “приватного управління” і втрачає приватно-державний характер та зміщується в бік “публічного управління” і набуває державно-публічного характеру та форми демократично спрямованого державного управління (рис. 6). За таких умов частка приватного в державному управлінні зменшується, проте в міру збільшення частки публічного приватне все ж зберігається в глибині державного управління і готове за певних обставин відновити свою силу і чинити відповідний спротив розвитку публічного всередині державного управління.

Рис. 6. Демократично спрямоване державне управління

У процесі розвитку демократично спрямованого державного управління приватний складник у характері державно-публічного управління присутній саме в частині “державного управління” і лише в міру наближення останнього до “публічного управління” відбувається самоліквідація “державного управління”. Водночас відбувається взаємопроникнення “приватного управління” і “публічного управління” та формування на рівні суспільства нової форми самоорганізації суспільної життєдіяльності – “демократичного самоуправління” як єдності боротьби протилежностей – “приватного управління” і “публічного управління”, але на якісно новому, принципово іншому рівні їхнього розвитку, який виключає наявність форми “державного управління” (рис. 7).

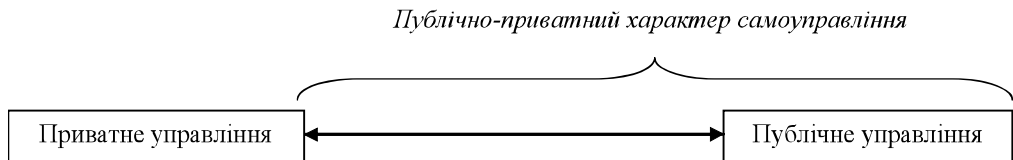

Рис. 7. Демократичне самоуправління (самоврядування)

Отже, у процесі демократизації державного управління останнє не трансформується в “публічне управління”, а самоліквідується. Формування та розвиток “публічного управління” відбуваються в результаті взаємодії і взаємопроникнення “приватного управління” і “публічного управління”, де останнє є пріоритетним, через що самоуправління (самоврядування) й має публічно-приватний, а не приватно-публічний характер, як це має місце при формуванні та розвитку “державного управління”.

Ключова науково-прикладна проблема трансформації сучасної системи державного управління в Україні полягає в тому, що наука розкриває сутність і шляхи подальшого розвитку демократично спрямованого державного управління, як це показано на рис. 6, а практика свідчить про реалізацію й адаптацію до нових умов авторитарно спрямованого державного управління, як це має місце на рис. 5. Невідповідність теорії і практики державного управління неминуче призводить до формування парадоксальних суспільних явищ і процесів, що свідчать про імітаційний характер трансформацій у системі державної влади й управління.

Поряд з універсальними формами управління суспільними процесами – “приватним управлінням” і “публічним управлінням”, з одного боку, та “державним управлінням” як діалектичною формою суб’єктної реалізації приватного і публічного всередині державного управління – з іншого, існує ще й спеціалізована форма управлінської діяльності, що характеризується специфікою об’єкта управління, який надає відповідної специфіки його суб’єкту, який безпосередньо виконує управлінські функції. Ідеться про фахівця конкретного напрямку управлінської діяльності організації – *менеджера*. Таким чином, ми доходимо висновку, що професійне здійснення управлінського процесу фахівцем конкретного напрямку управлінської діяльності організації отримало назву *менеджмент* спеціалізованого виду управлінської діяльності (кадровий менеджмент, менеджмент зовнішньоекономічної діяльності тощо).

У процесі здійснення менеджменту як спеціалізованого виду управлінської діяльності менеджери застосовують різні методи, одним із яких є *адміністрування* – спеціалізований організаційно-правовий метод управлінської діяльності (системи нормативно-правових актів, розпоряджень, наказів, постанов тощо), яка характеризується специфікою об'єкта управління, що надає відповідної специфіки його суб'єкту, який безпосередньо виконує управлінські функції, – менеджеру конкретного напрямку діяльності організації.

Отже, і *менеджмент*, як спеціалізована форма управління, і *адміністрування*, як спеціалізований організаційно-правовий метод управління застосовуються при здійсненні (реалізації) того чи іншого виду управління: “приватне управління” здійснюється відповідно через “приватний менеджмент” і “приватне адміністрування”; “державне управління” здійснюється відповідно через “державний менеджмент” і “державне адміністрування”; “публічне управління” здійснюється відповідно через “публічний менеджмент” і “публічне адміністрування”.

За результатами запропонованого вище підходу в дослідженні управлінського процесу як суспільного явища і формуванні та реалізації його понятійного апарату ми доходимо таких висновків:

– “*приватне управління*” – це найпростіша форма управління приватними ресурсами і суспільними процесами з боку приватної особи, наділеної відповідними владними повноваженнями, через застосування форм і методів, характерних для “*приватного менеджменту*” і “*приватного адміністрування*”, задля задоволення інтересів і потреб цієї особи – *це управління з історичного минулого*;

– “*публічне управління*” – це найскладніша форма управління суспільними ресурсами і суспільними процесами з боку публіки (спільноти, громади, суспільства), наділеної відповідними владними повноваженнями, через формування системи органів публічного управління і організацію їхньої діяльності (“*публічний менеджмент*”) та систему норм, правил, принципів, традицій тощо (“*публічне адміністрування*”) задля задоволення інтересів і потреб публіки (суспільства) на всіх рівнях її соціальної структуризації – *це управління з майбутнього*;

– “*державне управління*” – це управління суспільними ресурсами і суспільними процесами з боку держави (державних органів влади і посадових осіб), наділеної відповідними владними повноваженнями, через створення системи органів державного управління і організацію їхньої діяльності (“*державний менеджмент*”) та систему законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо (“*державне адміністрування*”) задля задоволення інтересів і потреб держави як інституту (системи) організації суспільної життєдіяльності громадян та осіб, що її (державу) уособлюють на всіх рівнях соціальної структуризації суспільства, – *це перехідна форма управління від “приватного управління” до “публічного управління” через приватно-державні й державно-публічні форми їхнього прояву*.

В історичному контексті забезпечити такий перехід покликані, з одного боку, *децентралізація державної влади й управління* через розвиток приватно-державних його форм, з іншого – *демократизація державної влади й управління* через розвиток державно-публічних форм управління. Звідси *децентралізація і демократизація державної влади й управління* є способом переходу від “державного управління” до “публічного управління”

через формування та розвиток системи місцевого самоуправління (самоврядування) територіальних громад. Що більше розвивається на основі місцевого самоврядування публічний характер системи публічного управління (симбіоз місцевого самоврядування і державного управління), то менш впливовим та всеохопним здається приватний характер системи державного управління та все більше набуває характерних ознак самоорганізованої системи як інституціонального підґрунтя “публічного управління”.

Отже, *місцеве самоврядування* (самоуправління) є змішаною формою управління, найбільш наближеною за своєю сутністю до “публічного управління”. Що більше розвивається на основі людської самоорганізації система місцевого самоврядування, то менш впливовою та всеохопною здається система державного управління та все більше набуває ознак системи публічного управління.

З огляду на викладене вище наводимо дефініції ключових понять сучасної (нинішньої) теорії і практики державного управління.

“Публічне управління” – це управління суспільними ресурсами і суспільними процесами через формування та організацію знизу догори (від людини до суспільства) діяльності системи самоврядування на основі людської самоорганізації на всіх рівнях соціальної структуризації суспільства та систему відповідних формальних (конституції, законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо) і неформальних (норм, правил, принципів, традицій тощо) інституцій задля задоволення інтересів та потреб кожного громадянина держави і суспільства загалом – *це бажане управління процесами суспільного розвитку*.

“Публічний менеджмент” – це спеціалізована форма здійснення (реалізації) “публічного управління” через організацію знизу догори (від людини до суспільства) діяльності відповідної системи органів самоуправління (самоврядування) на всіх рівнях соціальної структуризації суспільства та сформовану систему відповідних формальних (конституції, законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо) і неформальних (норм, правил, принципів, традицій тощо) інституцій задля задоволення інтересів та потреб кожного громадянина держави і суспільства в цілому – *це бажаний менеджмент суспільного розвитку*.

“Публічне управління” і “публічний менеджмент” мають виключно публічний характер, є поняттями одного порядку, відмінність яких полягає лише в тому, що “публічне управління” передбачає і формування, і організацію знизу вгору (від людини до суспільства) діяльності відповідної системи органів публічного управління в межах системи адекватних формальних (конституції, законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо) і неформальних (норм, правил, принципів, традицій тощо) інституцій, тоді як “публічний менеджмент” передбачає лише організацію знизу вгору (від людини до суспільства) діяльності відповідної системи органів публічного управління в межах системи відповідних формальних (конституції, законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо) і неформальних (норм, правил, принципів, традицій тощо) інституцій.

“Публічне адміністрування” – це спеціалізований метод здійснення “публічного управління” і “публічного менеджменту”, що базується на відповідно сформованій знизу догори (від людини до суспільства) системі і формальних (конституції, законів, нормативно-правових актів, указів,

розпоряджень, наказів, постанов тощо) і неформальних (норм, правил, принципів, традицій тощо) інституцій та застосовується органами самоуправління (самоврядування) на всіх рівнях соціальної структуризації суспільства задля задоволення його інтересів і потреб, – це бажане адміністрування суспільного розвитку.

“Державне управління” – це управління суспільними ресурсами і суспільними процесами через створення та організацію діяльності згори донизу (від держави до людини) відповідної системи органів державного управління в межах історично сформованої системи формальних інституцій (конституції, законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо) задля задоволення інтересів і потреб держави як системи організації суспільної життєдіяльності громадян та осіб, що її (державу) уособлюють на всіх рівнях їхньої соціальної структуризації, – це сформована в минулому форма здійснення (реалізації) публічного управління, і це є управління з минулого.

“Державний менеджмент” – це спеціалізована форма здійснення (реалізації) “державного управління” через організацію діяльності згори донизу (від держави до людини) відповідної системи органів державного управління на всіх рівнях соціальної структуризації суспільства в межах історично сформованої системи формальних інституцій (конституції, законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо) задля задоволення інтересів і потреб держави як системи організації суспільної життєдіяльності громадян та осіб, що її (державу) уособлюють на всіх рівнях їхньої соціальної структуризації, – це сформована в минулому спеціалізована форма здійснення (реалізації) публічного менеджменту.

“Державне управління” і “державний менеджмент” мають приватно-публічний характер, є поняттями одного порядку, відмінність яких полягає лише в тому, що “державне управління” передбачає і створення, і організацію діяльності згори донизу (від держави до людини) відповідної системи органів державного управління в межах історично сформованої системи формальних інституцій (законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо), тоді як “державний менеджмент” передбачає лише організацію діяльності згори донизу (від держави до людини) відповідної системи органів державного управління в межах історично сформованої системи формальних інституцій (законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо).

“Державне адміністрування” – це спеціалізований метод “державного управління” і “державного менеджменту”, що базується на історично сформованій згори донизу (від держави до людини) системі формальних інституцій (законів, нормативно-правових актів, указів, розпоряджень, наказів, постанов тощо) і застосовується органами державного управління на всіх рівнях соціальної структуризації суспільства задля задоволення інтересів і потреб держави як системи організації суспільної життєдіяльності громадян, – це сформований у минулому спеціалізований метод здійснення (реалізації) публічного адміністрування.

Нагальна проблема розвитку теорії і практики публічного управління та адміністрування полягає в обґрунтуванні та створенні таких інституціональних умов суспільного розвитку, які сприятимуть наповненню “державного управління” змістом “публічного управління”, що є предметом подальших наукових досліджень.

Список використаних джерел

1. Мартиненко В. М. Державне управління: шлях до нової парадигми (теорія та методологія): монографія. Харків: Вид-во ХарPI НАДУ "Магістр", 2003. 220 с.
2. Мартиненко В. М. Нова парадигма публічного управління –об'єктивний імператив XXI століття (теоретико-методологічний аспект). *Публічне управління: теорія та практика*: зб. наук. пр. Асоціації докторів наук з державного управління. Харків: ДокНаукДержУпр, 2011. № 3 (7). URL: <http://kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2011-3/doc/1/01.pdf>.
3. Мартиненко В. М. Про методологічний концепт формування та розвитку нової парадигми публічного управління та її понятійного апарату. *Публічне управління: теорія та практика*: зб. наук. пр. Асоціації докторів наук з державного управління. Харків: ДокНаукДержУпр, 2012. № 4 (12). URL: <http://kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2012-4/doc/1/01.pdf>.
4. Мартиненко В. М. Публічне управління XXI ст. – наукова парадигма становлення нового світового порядку. *Публічне управління XXI століття: форсайтина успіху*: зб. тез XVI Міжнар. наук. конгресу, 21 квіт. 2016 р. Харків: Вид-во ХарPI НАДУ "Магістр", 2016. С. 60–64.

Надійшла до редколегії 10.09.2018 р.

УДК 35.082

ОРГАНІЗАЦІЯ І ЗДІЙСНЕННЯ ВЛАДИ В КРАЇНІ ЯК ОБ'ЄКТ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ

Степаненко С. В.,

*д.держ.упр., доцент кафедри менеджменту,
Національний аерокосмічний університет ім. М.Є. Жуковського
"Харківський авіаційний інститут",
м. Харків*

Розглянуто питання, пов'язані з аналізом теперішнього та можливими змінами в подальшому конституційно-правового статусу органів державної влади в Україні. Суттєвою ознакою державних органів є те, що лише вони наділяються державно-владними повноваженнями. Вони здійснюють свої функції від імені держави в чітко визначених законодавством формах. Зроблено спробу аналізу законодавчо визначеної організаційної структури.

Ключові слова: конституційно-правовий статус, органи державної влади, проблематика, реформування, соціально-правова держава.

Stepanenko S. V.,

*PhD in Public Administration, Associate Professor of Management Department,
NAU "KhAI", Kharkov*

ORGANIZATION AND IMPLEMENTATION OF POWER IN THE COUNTRY AS AN OBJECT OF STATE POLICY

Issues related to the analysis of the present and possible changes in the future constitutional and legal status of public authorities in Ukraine are considered.

An essential sign of state bodies is that they are only given state-power powers. They exercise their functions on behalf of the state in clearly defined forms. An attempt is made to analyze the legislatively defined organizational structure.

Key words: constitutional legal status, public authorities, issues, reforming the social and legal state.

Постановка проблеми. Проблематика конституційно-правового статусу органів державної влади в Україні набуває сьогодні все більшої актуальності як для теорії, так і для практики конституційного права. Без її послідовного вирішення важко говорити про розвиток конституційного

© Степаненко С. В., 2018